

HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

23 octombrie 2007^{*}

În cauza C-440/05,

având ca obiect o acțiune în anulare formulată în temeiul articolului 35 alineatul (6) UE, introdusă la 8 decembrie 2005,

Comisia Comunităților Europene, reprezentată de domnii W. Bogensberger și R. Troosters, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

reclamantă,

susținută de:

Parlamentul European, reprezentat de doamna M. Gómez-Leal și de domnii J. Rodrigues și A. Auersperger Matić, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

intervenient,

^{*} Limba de procedură: franceza.

împotriva

Consiliul Uniunii Europene, reprezentat de domnii J.-C. Piris și J. Schutte, precum și de doamna K. Michoel, în calitate de agenți,

pârât,

susținut de:

Regatul Belgiei, reprezentat de domnul M. Wimmer, în calitate de agent;

Republica Cehă, reprezentată de domnul T. Boček, în calitate de agent;

Regatul Danemarcei, reprezentat de domnul J. Molde, în calitate de agent;

Republica Estonia, reprezentată de domnul L. Uibo, în calitate de agent;

Republica Elenă, reprezentată de doamnele S. Chala și A. Samoni-Rantou, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg;

Republica Franceză, reprezentată de doamna E. Belliard, de domnul G. de Bergues și de doamna S. Gasri, în calitate de agenți;

Irlanda, reprezentată de domnii D. O'Hagan și E. Fitzsimons, precum și de doamna N. Hyland, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg;

Republica Letonia, reprezentată de doamna E. Balode-Buraka și de domnul E. Broks, în calitate de agenți;

Republica Lituania, reprezentată de domnul D. Kriauciūnas, în calitate de agent;

Republica Ungară, reprezentată de domnul P. Gottfried, în calitate de agent;

Republica Malta, reprezentată de domnul S. Camilleri, în calitate de agent, asistat de domnul P. Grech, Deputy Attorney General;

Regatul Țărilor de Jos, reprezentat de doamna H. G. Sevenster și de domnul M. de Grave, în calitate de agenți;

Republica Austria, reprezentată de doamna C. Pesendorfer, în calitate de agent, cu domiciliul ales în Luxemburg;

Republica Polonă, reprezentată de doamna E. Ośniecka-Tamecka, în calitate de agent;

Republica Portugheză, reprezentată de domnul L. Fernandes și de doamna M. L. Duarte, în calitate de agenți;

Republica Slovacă, reprezentată de domnul R. Procházka, în calitate de agent;

Republica Finlanda, reprezentată de doamna E. Bygglin, în calitate de agent, cu domiciliul ales în Luxemburg;

Regatul Suediei, reprezentat de doamna K. Wistrand, în calitate de agent, cu domiciliul ales în Luxemburg;

Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, reprezentat de doamnele E. O'Neill și D. J. Rhee, precum și de domnul D. Anderson, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

interveniente,

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul V. Skouris, președinte, domnii P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts și A. Tizzano, președinți de cameră, domnii R. Schintgen (raportor), J. N. Cunha Rodrigues, M. Ilešić, J. Malenovský, T. von Danwitz și A. Arabadjiev și doamna C. Toader, judecători,

avocat general: domnul J. Mazák,
grefier: domnul R. Grass,

având în vedere procedura scrisă,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 28 iunie 2007,

pronunță prezenta

Hotărâre

- ¹ Prin cererea formulată, Comisia Comunităților Europene solicită Curții anularea Deciziei-cadru 2005/667/JAI a Consiliului din 12 iulie 2005 de consolidare a cadrului penal pentru aplicarea legii împotriva poluării cauzate de nave (JO L 255, p. 164, Ediție specială, 15/vol. 15, p. 169).

Cadrul juridic și istoricul cauzei

- ² La 12 iulie 2005, Consiliul Uniunii Europene a adoptat, la inițiativa Comisiei, Decizia-cadru 2005/667.

- 3 Întemeiată pe titlul VI din Tratatul UE, în special pe articolul 31 alineatul (1) litera (e) UE și pe articolul 34 alineatul (2) litera (b) UE, Decizia-cadru 2005/667 constituie, astfel cum reiese din primele cinci considerente ale acesteia, instrumentul cu ajutorul căruia Uniunea Europeană urmărește să realizeze apropierea legislațiilor statelor membre în materie penală impunându-le acestora din urmă obligația de a prevedea sancțiuni penale comune pentru a combate poluarea cauzată de nave în mod deliberat sau din neglijență gravă.
- 4 Această decizie-cadru completează Directiva 2005/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 septembrie 2005 privind poluarea cauzată de nave și introducerea unor sancțiuni în caz de încălcare (JO L 255, p. 11, Ediție specială, 15/vol. 15, p. 158), în scopul de a îmbunătăți siguranța maritimă prin apropierea legislațiilor statelor membre.
- 5 Respectiva decizie-cadru prevede adoptarea de către statele membre a unor măsuri care au legătură cu dreptul penal în vederea atingerii obiectivului urmărit de Directiva 2005/35, care este asigurarea unui nivel ridicat de siguranță și de protecție a mediului în transportul maritim.
- 6 Potrivit articolului 1 din Decizia-cadru 2005/667:

„În sensul prezentei decizii-cadru se aplică definițiile prevăzute la articolul 2 din Directiva 2005/35/CE.”

7 Articolul 2 din această decizie-cadru prevede:

„(1) Sub rezerva articolului 4 alineatul (2), fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru ca o infracțiune în sensul articolelor 4 și 5 din Directiva 2005/35/CE să fie considerată infracțiune.

(2) Alineatul (1) nu se aplică membrilor de echipaj în ceea ce privește infracțiunile care au loc în strâmtori utilizate pentru navigația internațională, în zone economice exclusive și în marea liberă, în cazul în care sunt îndeplinite condițiile stabilite la anexa I norma 11 punctul (b) sau la anexa II norma 6 litera (b) la Convenția [Marpol] 73/78.”

8 Articolul 3 din respectiva decizie-cadru prevede:

„În conformitate cu legislația internă, fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru ca instigarea sau complicitatea la săvârșirea unei infracțiuni prevăzute la articolul 2 să fie pedepsită.”

9 Articolul 4 din Decizia-cadru 2005/667 este formulat după cum urmează:

„(1) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru ca infracțiunile prevăzute la articolele 2 și 3 să fie pasibile de sancțiuni penale eficiente, proporționate și cu efect de descurajare, care includ, cel puțin pentru cazurile grave, pedepse maxime de la un an la trei ani de închisoare cel puțin.

(2) În cazuri mai puțin importante, pentru care actul săvârșit nu cauzează o deteriorare a calității apelor, un stat membru poate prevedea sancțiuni de altă natură decât cele prevăzute la alineatul (1).

(3) Sancțiunile penale prevăzute la alineatul (1) pot fi însoțite de alte sancțiuni sau măsuri, în special amenzi sau, pentru o persoană fizică, pierderea dreptului de a exercita o activitate care necesită o autorizare sau aprobare oficială sau pierderea dreptului de a fi fondator, director sau membru al consiliului de administrație al unei societăți comerciale sau fundații, în cazul în care faptele care au condus la condamnare prezintă un risc evident de reluare a aceluiași tip de activitate infracțională.

(4) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru ca infracțiunea prevăzută la articolul 2, săvârșită în mod deliberat, să fie pasibilă de pedeapsa maximă cu închisoarea de cel puțin cinci până la zece ani atunci când această infracțiune a cauzat prejudicii semnificative și răspândite asupra calității apelor, a speciilor de animale și plante sau asupra unor părți din acestea [sau] decesul sau vătămarea gravă a persoanelor.

(5) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru ca infracțiunea prevăzută la articolul 2, săvârșită în mod deliberat, să fie pasibilă de pedeapsa cu închisoarea de la cel puțin doi la cinci ani atunci când:

(a) această infracțiune a cauzat prejudicii semnificative și răspândite asupra calității apelor, a speciilor de animale sau plante sau asupra unor părți din acestea; sau

(b) această infracțiune a fost săvârșită în cadrul unei organizații criminale în sensul Acțiunii comune 98/733/JAI a Consiliului din 21 decembrie 1998 privind incriminarea participării la o organizație criminală în statele membre ale Uniunii Europene [JO L 351, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 1, p. 83], indiferent de nivelul sancțiunii prevăzute în această acțiune comună.

(6) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru ca infracțiunea prevăzută la articolul 2, în cazul în care a fost săvârșită din neglijență gravă, să fie pasibilă de o pedeapsă cu închisoarea de la cel puțin doi la cinci ani, atunci când această infracțiune a cauzat prejudicii semnificative și răspândite asupra calității apelor, a speciilor de animale sau plante sau asupra unor părți din acestea [sau] decesul sau vătămarea gravă a persoanelor.

(7) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru ca infracțiunea prevăzută la articolul 2, în cazul în care a fost săvârșită din neglijență gravă, să fie pasibilă de o pedeapsă cu închisoarea de la cel puțin unu la trei ani, atunci când această infracțiune a cauzat prejudicii semnificative și răspândite asupra calității apelor, a speciilor de animale sau plante sau asupra unor părți din acestea.

(8) În ceea ce privește sancțiunile privative de libertate, prezentul articol se aplică fără a aduce atingere dreptului internațional, în special articolul 230 din Convenția Națiunilor Unite asupra dreptului mării.”

10 Potrivit articolului 5 din Decizia-cadru 2005/667:

„(1) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru ca persoanele juridice să poată fi considerate responsabile de infracțiunea prevăzută la articolele 2 și 3, săvârșită în

beneficiul lor de către persoane care acționează fie individual, fie ca membru al unui organ al persoanei juridice care deține o poziție de conducere în cadrul acesteia, pe baza:

(a) unui mandat de reprezentare a persoanei juridice sau

(b) a unei autorizări de a lua decizii în numele persoanei juridice sau

(c) a unei autorizări de exercitare a controlului la nivelul persoanei juridice.

(2) În afara cazurilor prevăzute la alineatul (1), statele membre iau măsurile necesare pentru ca o persoană juridică să poată fi considerată responsabilă atunci când absența supravegherii ori a controlului exercitat de o persoană menționată la alineatul (1) a permis ca infracțiunea prevăzută la articolul 2 să fie săvârșită în beneficiul acestei persoane juridice de către o persoană aflată sub autoritatea sa.

(3) Răspunderea unei persoane juridice în temeiul alineatelor (1) și (2) nu exclude urmărirea penală împotriva persoanelor fizice care sunt autori, instigatori sau complici la săvârșirea infracțiunii prevăzute la articolele 2 și 3.”

11 Articolul 6 din Decizia-cadru 2005/667 prevede:

„(1) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru ca o persoană juridică declarată responsabilă în temeiul articolului 5 alineatul (1) să fie pasibilă de sancțiuni eficiente, proporționate și cu efect de descurajare. Aceste sancțiuni includ:

(a) amenzi penale sau contravenționale care, cel puțin în cazurile în care persoana juridică este declarată responsabilă pentru infracțiunile prevăzute la articolul 2, sunt:

(i) în valoare maximă de cel puțin 150 000 până la 300 000 [de euro];

(ii) în valoare maximă de cel puțin 750 000 până la 1 500 000 [de euro] în cazurile cele mai grave, inclusiv infracțiunile săvârșite deliberat care intră sub incidența articolului 4 alineatele (4) și (5).

(b) eventual, în toate cazurile, sancțiuni, altele decât amenzi, cum ar fi:

(i) măsuri de excludere de la beneficiul unui avantaj sau al unui ajutor de origine publică;

(ii) măsuri de interdicție temporară sau permanentă de a exercita o activitate comercială;

(iii) plasarea sub supraveghere judiciară;

(iv) o măsură judiciară de lichidare;

(v) obligația de a adopta măsuri speciale pentru a repara consecințele infracțiunii care a atras răspunderea persoanei juridice.

(2) În sensul punerii în aplicare a dispozițiilor alineatului (1) litera (a) și fără a aduce atingere primei teze de la alineatul (1), statele membre care nu au adoptat euro aplică rata de schimb valutar între euro și moneda lor publicată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* din 12 iulie 2005.

(3) Un stat membru poate pune în aplicare dispozițiile alineatului (1) litera (a) prin instituirea unui sistem în care amenda este proporțională cu cifra de afaceri a persoanei juridice respective, cu avantajul financiar obținut sau vizat prin săvârșirea infracțiunii sau cu orice altă valoare care indică situația financiară a persoanei juridice, cu condiția ca acest sistem să autorizeze amenzi maxime, cel puțin egale cu minimul amenzilor maxime stabilite la alineatul (1) litera (a).

(4) Un stat membru care pune în aplicare dispozițiile deciziei-cadru în conformitate cu alineatul (3) notifică acest fapt Secretariatului general al Consiliului și Comisiei.

(5) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru ca o persoană juridică declarată responsabilă în temeiul articolului 5 alineatul (2) să fie pasibilă de sancțiuni și de măsuri efective, proporționate și cu efect de descurajare.”

¹² Articolul 7 alineatul (1) din Decizia-cadru 2005/667 prevede caracteristicile factuale ale infracțiunilor cu privire la care statele membre trebuie să adopte măsurile necesare pentru a-și stabili competența, în măsura în care dreptul internațional le permite acest lucru.

¹³ Potrivit articolului 7 alineatul (4) din această decizie-cadru, atunci când o infracțiune ține de competența mai multor state membre, statele membre în cauză depun eforturi pentru a-și coordona acțiunile în mod corespunzător, în special în ceea ce privește condițiile în care sunt inițiate urmărirea, precum și în ceea ce privește modalitățile de acordare a asistenței reciproce. Articolul 7 alineatul (5) din respectiva decizie-cadru stabilește care sunt elementele de legătură care trebuie luate în considerare în această privință.

¹⁴ Articolul 8 din Decizia-cadru 2005/667 prevede:

„(1) În cazul în care un stat membru este informat despre săvârșirea unei infracțiuni la care se aplică articolul 2 sau despre riscul săvârșirii unei asemenea infracțiuni care cauzează sau poate cauza poluare iminentă, acesta informează de îndată celelalte state membre susceptibile de a fi expuse acestor prejudicii, precum și Comisia.

(2) În cazul în care un stat membru este informat despre săvârșirea unei infracțiuni la care se aplică articolul 2 sau despre riscul săvârșirii unei asemenea infracțiuni care poate intra în competența jurisdicțională a unui stat membru, acesta informează de îndată celălalt stat membru cu privire la aceasta.

(3) Statele membre notifică fără întârziere statului de pavilion sau oricărui alt stat în cauză măsurile luate în conformitate cu prezenta decizie-cadru, în special articolul 7.”

15 Potrivit articolului 9 din Decizia-cadru 2005/667:

„(1) Fiecare stat membru desemnează punctele de contact existente sau, după caz, creează noi puncte de contact, în special pentru schimbul de informații prevăzut la articolul 8.

(2) Fiecare stat membru informează Comisia despre serviciul sau serviciile sale care funcționează ca punct(e) de contact în conformitate cu alineatul (1). Comisia notifică aceste puncte de contact celorlalte state membre.”

16 În conformitate cu articolul 10 din Decizia-cadru 2005/667, domeniul teritorial de aplicare al acesteia din urmă este identic cu cel al Directivei 2005/35.

17 Articolul 11 din Decizia-cadru 2005/667 prevede:

„(1) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se conforma prezentei decizii-cadru până la 12 ianuarie 2007.

(2) Până la 12 ianuarie 2007, statele membre comunică Secretariatului general al Consiliului și Comisiei textele dispozițiilor care transpun în legislația lor internă obligațiile care decurg din prezenta decizie-cadru. Pe baza unui raport întocmit de către Comisie plecând de la aceste informații, Consiliul verifică, până la 12 ianuarie 2009, în ce măsură statele membre s-au conformat dispozițiilor prezentei decizii-cadru.

(3) Până la 12 ianuarie 2012, pe baza informațiilor furnizate de statele membre cu privire la aplicarea la nivel practic a dispozițiilor prezentei decizii-cadru, Comisia prezintă Consiliului un raport și face propunerile pe care le consideră necesare, inclusiv, după caz, propuneri ca statele membre, în ceea ce privește infracțiunile săvârșite în apele lor teritoriale, în zona economică exclusivă a acestora sau în zona echivalentă, să poată considera că o navă care arborează pavilionul altui stat membru nu este o navă străină în sensul articolului 230 din Convenția Organizației Națiunilor Unite din 1982 asupra dreptului mării.”

¹⁸ În conformitate cu articolul 12 din aceasta, Decizia-cadru 2005/667 a intrat în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

¹⁹ Articolul 1 din Directiva 2005/35 prevede:

„(1) Prezenta directivă are ca obiect includerea în dreptul comunitar a standardelor internaționale cu privire la poluarea cauzată de nave și de a asigura faptul că persoanele responsabile pentru deversări sunt supuse unor sancțiuni adecvate, prevăzute la articolul 8, în scopul ameliorării siguranței maritime și pentru a îmbunătăți protecția mediului marin împotriva poluării cauzate de nave.

(2) Prezenta directivă nu împiedică statele membre să adopte măsuri mai stricte împotriva poluării cauzate de nave, în conformitate cu dreptul internațional.” [traducere neoficială]

20 Articolul 2 din Directiva 2005/35 prevede:

„În sensul prezentei directive:

1. «Marpol 73/78» înseamnă Convenția internațională din 1973 pentru prevenirea poluării de către nave și protocolul acesteia din 1978, în versiunea sa actualizată;
2. «substanțe poluante» înseamnă substanțele prevăzute la anexele I (hidrocarburi) și II (substanțe lichide nocive în vrac) la Marpol 73/78;
3. «deversare» înseamnă orice evacuare provenită de la o navă, oricare ar fi cauza acesteia, prevăzută la articolul 2 din Marpol 73/78;
4. «navă» înseamnă o ambarcațiune maritimă, indiferent de pavilionul acesteia, de orice tip, exploatată în mediul marin, inclusiv ambarcațiuni cu aripi imerse, ambarcațiuni pe pernă de aer, submarine și ambarcațiuni plutitoare.”

Potrivit articolului 3 din această directivă:

„(1) Prezenta directivă se aplică, în conformitate cu dreptul internațional, deversărilor de substanțe poluante în:

(a) apele interne, inclusiv porturile, ale unui stat membru, în măsura în care regimul Marpol se aplică;

(b) apele teritoriale ale unui stat membru;

(c) strâmtorile utilizate pentru navigația internațională supuse regimului de transport de tranzit, în conformitate cu partea a III-a secțiunea 2 din Convenția Organizației Națiunilor Unite din 1982 privind dreptul mării, în măsura în care statul membru exercită o jurisdicție asupra acestor strâmtori;

(d) zona economică exclusivă sau o zonă echivalentă dintr-un stat membru, stabilită în conformitate cu dreptul internațional și

(e) marea liberă.

(2) Prezenta directivă se aplică în cazul deversărilor de substanțe poluante provenite de la orice fel de nave, indiferent de pavilionul lor, cu excepția navelor de război și a navelor de război auxiliare, precum și a altor nave aparținând unui stat sau exploatare de stat și destinate în momentul respectiv exclusiv unui serviciu public, necomercial.”

22 Articolul 4 din directiva menționată prevede:

„Statele membre se asigură că deversările de substanțe poluante de către nave într-una dintre zonele prevăzute la articolul 3 alineatul (1) sunt considerate încălcări, în cazul în care au fost săvârșite în mod deliberat, în mod nesăbuit sau ca urmare a unei neglijențe grave. Aceste încălcări sunt considerate infracțiuni prin Decizia-cadru 2005/667/JAI, care completează prezenta directivă și în circumstanțele prevăzute de această decizie.”

23 În conformitate cu articolul 8 din Directiva 2005/35:

„(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru ca încălcările prevăzute la articolul 4 să dea naștere unor sancțiuni efective, proporționale și cu efect de descurajare, care pot cuprinde sancțiuni penale sau administrative.

(2) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru ca sancțiunile prevăzute la alineatul (1) să se aplice oricărei persoane care este considerată răspunzătoare pentru o încălcare prevăzută la articolul 4.”

Cu ocazia adoptării atât a Directivei 2005/35, cât și a Deciziei-cadru 2005/667, Comisia a făcut declarații pentru a se desolidariza de „separarea” efectuată de Consiliu. Declarația referitoare la Decizia-cadru 2005/667 are următorul conținut:

„Ținând cont de importanța combaterii poluării cauzate de nave, Comisia susține incriminarea deversării de substanțe poluante de către nave și adoptarea unor sancțiuni la nivel național în cazul încălcărilor normelor comunitare referitoare la poluarea cauzată de nave.

Cu toate acestea, Comisia este de părere că decizia-cadru nu reprezintă instrumentul juridic adecvat pentru a impune statelor membre să incrimineze deversarea ilicită în mare de substanțe poluante și să instituie la nivel național sancțiuni cu caracter penal corespunzătoare.

Comisia, astfel cum susține în fața Curții de Justiție în cadrul acțiunii înregistrate sub numărul C-176/03 [Hotărârea din 13 septembrie 2005, Comisia/Consiliul, C-176/03, Rec., p. I-7879], îndreptată împotriva Deciziei-cadru «Protecția mediului prin dreptul penal», consideră într-adevăr că, în cadrul competențelor care îi revin în vederea realizării obiectivelor prevăzute de articolul 2 din Tratatul de instituire a Comunității Europene, Comunitatea este competentă să impună statelor membre să prevadă sancțiuni la nivel național, inclusiv, dacă este cazul, sancțiuni penale, atunci când acest lucru se dovedește necesar pentru a atinge un obiectiv comunitar.

Acesta este cazul în ceea ce privește chestiunile referitoare la poluarea cauzată de nave, pentru care temeiul juridic este reprezentat de articolul 80 alineatul (2) din Tratatul de instituire a Comunității Europene.

Până la pronunțarea hotărârii în cauza C-176/03, în situația în care Consiliul adoptă decizia-cadru în pofida acestei competențe comunitare, Comisia își rezervă toate drepturile pe care i le conferă tratatul.” [traducere neoficială]

- 25 Considerând că adoptarea Deciziei-cadru 2005/667 nu a avut un temei juridic adecvat și că acest fapt a dus la încălcarea articolului 47 UE, Comisia a introdus prezenta acțiune.

Cu privire la acțiune

- 26 Prin Ordonanța președintelui Curții din 25 aprilie 2006, s-a admis intervenția Parlamentului European, pe de o parte, și a Regatului Belgiei, a Republicii Cehe, a Regatului Danemarcei, a Republicii Estonia, a Republicii Elene, a Republicii Franceze, a Irlandei, a Republicii Letonia, a Republicii Lituania, a Republicii Ungare, a Republicii Malta, a Regatului Țărilor de Jos, a Republicii Austria, a Republicii Polone, a Republicii Portugheze, a Republicii Slovace, a Republicii Finlanda, a Regatului Suediei, precum și a Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, pe de altă parte, în susținerea concluziilor Comisiei, respectiv ale Consiliului.
- 27 Prin Ordonanța din 28 septembrie 2006, președintele Curții a admis intervenția Republicii Slovenia în susținerea concluziilor Consiliului.

Argumentele părților

28 Comisia consideră că, dat fiind temeiul juridic folosit pentru adoptarea acesteia, Decizia-cadru 2005/667 încalcă articolul 47 UE și, prin urmare, trebuie anulată.

29 Potrivit Comisiei, reiese din Hotărârea Comisia/Consiliul, citată anterior, a cărei aplicabilitate nu ar fi limitată la domeniul politicii comunitare referitoare la protecția mediului, că este necesară raportarea la scopul și la conținutul unui act în vederea stabilirii temeiului juridic adecvat pentru adoptarea acestuia. Desigur, Curtea ar fi amintit în această hotărâre că dreptul penal nu se încadrează, în principiu, în sfera competenței Comunității. Cu toate acestea, Curtea ar fi acceptat faptul că există o competență implicită a Comunității legată de un temei juridic specific și că aceasta poate, așadar, să adopte măsuri adecvate cu caracter penal, cu condiția să existe necesitatea combaterii încălcărilor în ceea ce privește punerea în aplicare a obiectivelor Comunității, iar măsurile respective să urmărească asigurarea deplinei eficiențe a politicii comunitare în cauză. De altfel, Curtea nu ar fi definit întinderea competenței legiuitorului comunitar în materie penală, în condițiile în care nu ar fi făcut nicio distincție în funcție de natura măsurilor cu caracter penal avute în vedere.

30 În speță, ar reieși din preambulul Deciziei-cadru 2005/667 că scopul acesteia este de a completa, în vederea asigurării eficienței acestuia, dispozitivul creat de Directiva 2005/35, ce a fost adoptată în temeiul articolului 80 alineatul (2) CE.

31 În ceea ce privește conținutul acestei decizii-cadru, Comisia arată că toate măsurile menționate la articolele 1-10 din aceasta au legătură cu dreptul penal și privesc comportamente care trebuie considerate ca fiind reprobabile din perspectiva dreptului comunitar.

32 Criteriul referitor la cerința necesității, stabilit de Curte în Hotărârea Comisia/Consiliul, citată anterior, ar fi de asemenea întrunit în speță. Pe de o parte, Consiliul ar fi admis în mod implicit acest lucru prin adoptarea Deciziei-cadru 2005/667, în condițiile în care articolul 29 al doilea paragraf a treia liniuță UE prevede că statele membre nu pot realiza apropierea legislației lor penale decât „atât cât este necesar”. Pe de altă parte, ținând cont de elementele specifice ale activităților la care se referă Directiva 2005/35, toate dispozițiile acestei decizii-cadru ar fi necesare pentru a asigura eficiența mecanismului instituit de respectiva directivă.

33 În plus, potrivit Comisiei, contrar susținerilor Consiliului, Curtea nu impune existența unui criteriu suplimentar legat de caracterul „transversal” al respectivei politici comunitare pentru a i se putea recunoaște Comunității o competență în materie penală. Un astfel de criteriu ar lipsi, de altfel, majoritatea domeniilor dreptului comunitar de posibilitatea de a beneficia de orice formă de protecție penală din partea dreptului comunitar, chiar și într-o situație în care ar fi stabilită necesitatea adoptării unor măsuri care să aibă legătură cu dreptul penal.

34 În ceea ce privește argumentul potrivit căruia Consiliul ar fi putut acționa în temeiul titlului VI din Tratatul UE în vederea adoptării unor măsuri care au legătură cu dreptul penal al statelor membre, întrucât ar fi decis, în conformitate cu dreptul pe care i-l acordă articolul 80 alineatul (2) CE, să nu precizeze într-o mai mare măsură care sunt sancțiunile în Directiva 2005/35, Comisia arată că această dispoziție nu condiționează competența comunitară în sine, ci doar modul de exercitare a acesteia. Desigur, Consiliul ar fi putut decide că statele membre rămân competente. Totuși, într-o asemenea situație statele membre ar fi trebuit să acționeze în mod izolat, articolul 47 UE excluzând posibilitatea de a se recurge la titlul VI din Tratatul UE.

35 Comisia susține, în plus, că Decizia-cadru 2005/667 nu armonizează tipurile de sancțiuni penale aplicabile și nivelul acestora, statele membre păstrând o anumită libertate de acțiune în acest domeniu, iar instanțele naționale având facultatea de a individualiza pedepsele. Prin urmare, dispozițiile acestei decizii-cadru nu s-ar deosebi în mod fundamental de cele ale articolului 5 alineatul (1) din Decizia-cadru 2003/80/JAI

a Consiliului din 27 ianuarie 2003 privind protecția mediului prin dreptul penal (JO L 29, p. 55), care a fost anulată de Curte prin Hotărârea Comisia/Consiliul, citată anterior.

³⁶ Desigur, dreptul penal nu ar reprezenta o politică autonomă a Comunității. Cu toate acestea, nu ar fi mai puțin adevărat că ar exista o competență penală accesorie a Comunității, pe care aceasta ar putea să o exercite la nevoie. Criteriul referitor la cerința necesității, utilizat de Curte în Hotărârea Comisia/Consiliul, citată anterior, s-ar aplica doar în ceea ce privește exercitarea respectivei competențe, și nu în ceea ce privește existența acesteia.

³⁷ Ținând cont de abordarea funcțională adoptată de Curte în Hotărârea Comisia/Consiliul, citată anterior, precum și de faptul că măsurile prevăzute de articolele 1-10 din Decizia-cadru 2005/667 reprezintă norme cu caracter penal care sunt necesare pentru a asigura eficiența politicii comune în domeniul transporturilor, astfel cum este promovată de Directiva 2005/35, Comisia consideră că această decizie-cadru, privită în ansamblu, încalcă articolul 47 UE și, prin urmare, trebuie să fie anulată.

³⁸ Comisia arată de asemenea că termenii „indispensabil” și „necesar”, pe de o parte, și noțiunea „necesar” în sensul articolului 29 UE, pe de altă parte, desemnează de fapt același concept și că, la acest nivel, nu există o diferență între Tratatul CE și Tratatul UE.

³⁹ Această instituție consideră, în final, că interpretarea pe care o dă Hotărârii Comisia/Consiliul, citată anterior, nu lipsește de efect util titlul VI din Tratatul UE în măsura în care numeroase domenii care sunt guvernate de acest titlu nu ar fi afectate de această interpretare.

40 Parlamentul European arată că Decizia-cadru 2005/667 corespunde perfect situației care a făcut obiectul Hotărârii Comisia/Consiliul, citată anterior. Mai întâi, în ceea ce privește obiectivul și conținutul, aceasta ar fi întru totul similară Deciziei-cadru 2003/80, anulată de Curte prin această hotărâre. Astfel cum reiese din preambulul Deciziei-cadru 2005/667, combaterea poluării și protecția mediului nu ar constitui niște obiective accesorii sau secundare ale acestei decizii-cadru. Tot astfel, conținutul acesteia din urmă ar fi asemănător celui al Deciziei-cadru 2003/80, întrucât, în ambele cazuri, comportamentele incriminate se referă la deversarea de substanțe poluante. Desigur, aceste două decizii-cadru s-ar deosebi în ceea ce privește definiția exactă a tipului de sancțiuni ce trebuie aplicate și a nivelului acestora, însă această diferență nu ar fi de natură să justifice, în prezenta cauză, o altă soluție decât cea la care s-a ajuns în Hotărârea Comisia/Consiliul, citată anterior. Într-adevăr, în această hotărâre, Curtea ar fi constatat deja faptul că, în materie penală, competența legiuitorului comunitar include și dispozițiile, precum articolul 5 alineatul (1) din Decizia-cadru 2003/80, care privesc tipul și nivelul sancțiunilor penale.

41 În continuare, criteriul referitor la cerința necesității ar fi de asemenea întrunit în cazul de față. În sfârșit, întrucât articolele 1-6 din Decizia-cadru 2005/667 se încadrează în sfera competenței comunitare, ținând cont de indivizibilitatea dispozițiilor respectivei decizii, ar trebui ca aceasta, privită în ansamblu, să fie considerată ca fiind contrară articolului 47 UE.

42 În schimb, Consiliul susține în principal că, prin adoptarea Directivei 2005/35 împreună cu Parlamentul European, potrivit procedurii de codecizie, a clarificat, în conformitate cu articolul 80 alineatul (2) CE, chestiunea „dacă” și „în ce măsură” legiuitorul comunitar trebuie să își exercite competența pentru a adopta prevederi referitoare la poluarea cauzată de nave și, în special, prevederi care să instituie sancțiuni în cazul încălcării normelor care reglementează acest domeniu. Prin adoptarea acestei directive, legiuitorul comunitar ar fi dorit să stabilească limitele propriei sale competențe de a acționa în domeniul politicii transporturilor maritime. Acest mod de a proceda ar fi întru totul în acord cu articolul 80 alineatul (2) CE și cu jurisprudența Curții.

43 Desigur, legiuitorul comunitar ar fi putut decide să meargă mai departe în temeiul articolului 80 alineatul (2) CE. Cu toate acestea, în conformitate cu dreptul pe care i-l conferă Tratatul CE, acesta ar fi ales să nu o facă. Ar fi, de altfel, important de menționat faptul că Parlamentul European și Consiliul au dat curs propunerii Comisiei în ceea ce privește temeiul juridic ce trebuia utilizat pentru adoptarea Directivei 2005/35. Chiar dacă directiva menționată urmărește și obiective referitoare la protecția mediului, legiuitorul comunitar ar fi considerat că aceasta se plasează în mod esențial în cadrul politicii comune în domeniul transporturilor și că adăugarea unui temei juridic privind protecția mediului, în special a articolului 175 alineatul (1) CE, nu era necesară. Or, temeiul juridic ales nu ar fi repus în discuție nici de către Parlamentul European, nici de către Comisie.

44 Ținând cont de caracterul condițional al competenței conferite Comunității de articolul 80 CE în domeniul politicii transporturilor și de faptul că această politică, spre deosebire de politica în domeniul mediului la care se referă Hotărârea Comisia/Consiliul, citată anterior, nu urmărește un obiectiv care să aibă un caracter esențial, transversal și fundamental, Consiliul consideră că nu trebuie să decurgă din această hotărâre în mod necesar aceleași consecințe în ceea ce privește aceste două politici.

45 În aceste condiții, nu s-ar putea susține în mod întemeiat că legiuitorul comunitar ar fi trebuit să adopte dispozițiile prevăzute de Decizia-cadru 2005/667.

46 În subsidiar, potrivit Consiliului, Comunitatea nu este competentă să stabilească, în mod obligatoriu, tipurile de sancțiuni penale pe care statele membre trebuie să le instituie în dreptul intern și nivelul acestora și, prin urmare, Consiliul nu a încălcat Tratatul CE și UE atunci când a adoptat articolul 1, articolul 4 alineatele (1), (4), (5), (6) și (7), articolul 6 alineatele (1) litera (a), (2) și (3), precum și articolele 7-12 din Decizia-cadru 2005/667.

47 Ținând cont de scopul și de conținutul Deciziei-cadru 2005/667, care ar constitui elemente esențiale pentru stabilirea temeiului juridic adecvat în vederea adoptării unui act, Consiliul afirmă că această decizie-cadru urmărește să realizeze apropierea legislațiilor statelor membre în materia combaterii poluării cauzate de nave prin realizarea unei armonizări a tipurilor de sancțiuni penale aplicabile și a nivelului acestora. Or, ar reieși din Hotărârea Comisia/Consiliul, citată anterior, că o astfel de armonizare, care o depășește cu mult pe cea prevăzută de Decizia-cadru 2003/80, nu se încadrează, în prezent, în sfera competenței comunitare.

48 Dat fiind că soluția adoptată de Curte în respectiva hotărâre ar trebui privită ca o excepție de la principiul potrivit căruia legislația penală, la fel ca și normele ce reglementează procedura penală, nu se încadrează în sfera competenței comunitare, Consiliul consideră ca fiind de strictă interpretare criteriile stabilite de Curte în susținerea acestei soluții. Prin urmare, respectiva soluție nu s-ar aplica decât în caz de „necesitate”, noțiune care nu ar fi identică cu cea desemnată de sintagma „atât cât este necesar” menționată la articolul 29 al doilea paragraf UE.

49 Consiliul adaugă că interpretarea Hotărârii Comisia/Consiliul, citată anterior, pe care o preconizează Comisia, pe de o parte, ar avea drept rezultat lipsirea, în mare parte, de efect util a titlului VI din Tratatul UE și, pe de altă parte, ar ignora în mod evident faptul că soluția adoptată de Curte în această hotărâre era motivată de caracterul esențial, transversal și fundamental al obiectivului comunitar pe care îl constituie protecția mediului.

50 În final, Consiliul arată că, în Hotărârea Comisia/Consiliul, citată anterior, Curtea a statuat că, datorită finalității și conținutului acestora, articolele 1-7 din Decizia-cadru 2003/80 ar fi putut fi adoptate de Comunitate și ar fi exclus astfel din această sferă de competență articolul 8 din respectiva decizie, referitor la competența jurisdicțională, precum și articolul 9, referitor la extrădare și la urmărirea penală. De asemenea, ar trebui, în speță, să se constate că articolele 7, 8 și 9 din Decizia-cadru 2005/667 se referă la domenii în privința cărora Comunității nu i-a fost conferită nicio competență de Tratatul CE.

- 51 Argumentele prezentate de statele membre care au intervenit în prezenta cauză corespund, în mare măsură, celor invocate de Consiliu.

Aprecierea Curții

- 52 În temeiul articolului 47 UE, niciuneia dintre dispozițiile Tratatului CE nu i se poate aduce atingere printr-o dispoziție din Tratatul UE. Aceeași cerință figurează la primul paragraf al articolului 29 UE, care introduce titlul VI din acest tratat, intitulat „Dispoziții privind cooperarea polițienească și judiciară în materie penală”.
- 53 Revine Curții sarcina de a se asigura că actele cu privire la care Consiliul susține că se încadrează în domeniul de aplicare al titlului VI nu afectează competența pe care dispozițiile Tratatului CE o conferă Comunității (a se vedea Hotărârea din 12 mai 1998, Comisia/Consiliul, C-170/96, Rec., p. I-2763, punctul 16, și Hotărârea din 13 septembrie 2005, Comisia/Consiliul, citată anterior, punctul 39).
- 54 Trebuie, prin urmare, să se verifice dacă dispozițiile Deciziei-cadru 2005/667 nu afectează competența care revine Comunității în temeiul articolului 80 alineatul (2) CE, prin aceea că respectivele prevederi ar fi putut fi adoptate, astfel cum susține Comisia, în temeiul acestei din urmă dispoziții.
- 55 În această privință, trebuie amintit, mai întâi, că politica comună în domeniul transporturilor se numără printre elementele de bază ale Comunității, articolul 70 CE coroborat cu articolul 80 alineatul (1) CE prevăzând că obiectivele tratatului sunt într-adevăr urmărite de statele membre în sectorul transporturilor feroviare, rutiere și pe căi navigabile, în cadrul unei astfel de politici (a se vedea Hotărârea din 28 noiembrie 1978, Schumalla, 97/78, Rec., p. 2311, punctul 4).

56 În continuare, trebuie să se precizeze că, potrivit articolului 80 alineatul (2) CE, Consiliul are posibilitatea de a decide în ce caz, în ce măsură și prin ce procedură se pot adopta dispoziții corespunzătoare în domeniul transporturilor maritime (a se vedea în special Hotărârea din 17 mai 1994, *Corsica Ferries*, C-18/93, Rec., p. I-1783, punctul 25) și că dispozițiile procedurale prevăzute la articolul 71 CE sunt aplicabile.

57 Astfel cum reiese din jurisprudența Curții, articolul 80 alineatul (2) CE, departe de a înlătura aplicarea Tratatului CE la transporturile maritime, se mărginește la a prevedea că normele specifice ale acestuia referitoare la politica comună în domeniul transporturilor, care sunt incluse în titlul V din același tratat, nu se vor aplica deplin drept acestui domeniu de activitate (a se vedea în special Hotărârea din 7 iunie 2007, *Comisia/Grecia*, C-178/05, Rep., p. I-4185, punctul 52).

58 În măsura în care articolul 80 alineatul (2) CE nu prevede nicio limitare explicită în ceea ce privește natura normelor comune specifice pe care, în conformitate cu dispozițiile procedurale din articolul 71 CE, le poate adopta Consiliul în acest temei, legiuitorul comunitar dispune, în virtutea acestei dispoziții, de importante atribuții normative și este competent astfel, prin analogie cu celelalte dispoziții ale Tratatului CE referitoare la politica comună în domeniul transporturilor, în special articolul 71 alineatul (1) CE, să stabilească, printre altele, „măsurile care permit îmbunătățirea siguranței transporturilor”, precum și „orice altă dispoziție utilă” în domeniul transporturilor maritime (a se vedea în acest sens, în ceea ce privește transportul rutier, Hotărârea din 9 septembrie 2004, *Spania și Finlanda/Parlamentul European și Consiliul*, C-184/02 și C-223/02, Rec., p. I-7789, punctul 28).

59 Această constatare, potrivit căreia legiuitorul comunitar poate adopta, în cadrul competențelor pe care i le conferă articolul 80 alineatul (2) CE, măsuri ce vizează îmbunătățirea siguranței transporturilor maritime, nu este repusă în discuție de împrejurarea că, în speță, Consiliul nu a considerat oportun să adopte dispozițiile Deciziei-cadru 2005/667 în temeiul articolului 80 alineatul (2) CE. Într-adevăr, este

suficient să se arate în această privință că existența unei competențe comunitare conferite de articolul 80 alineatul (2) CE nu depinde de decizia legiuitorului de a o exercita efectiv.

⁶⁰ Este necesar să se adauge că, în măsura în care cerințele de protecție a mediului, care constituie unul dintre obiectivele esențiale ale Comunității (a se vedea în special Hotărârea din 13 septembrie 2005, Comisia/Consiliul, citată anterior, punctul 41), trebuie, în temeiul articolului 6 CE, „integrate în definirea și punerea în aplicare a politicilor și acțiunilor Comunității”, o astfel de protecție trebuie considerată ca fiind un obiectiv care face parte și din politica comună în domeniul transporturilor. Legiuitorul comunitar poate, așadar, în temeiul articolului 80 alineatul (2) CE și în exercitarea atribuțiilor pe care i le conferă această dispoziție, să hotărască să promoveze protecția mediului (a se vedea, prin analogie, Hotărârea din 19 septembrie 2002, Huber, C-336/00, Rec., p. I-7699, punctul 36).

⁶¹ În sfârșit, este important să se amintească faptul că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, alegerea temeiului juridic al unui act comunitar trebuie să fie fondată pe elemente obiective, care pot fi supuse controlului jurisdicțional, printre care figurează în special scopul și conținutul actului (a se vedea Hotărârea din 11 iunie 1991, Comisia/Consiliul, cunoscută sub numele „Dioxid de titan”, C-300/89, Rec., p. I-2867, punctul 10, Hotărârea Huber, citată anterior, punctul 30, și Hotărârea din 13 septembrie 2005, Comisia/Consiliul, citată anterior, punctul 45).

⁶² În ceea ce privește în special Decizia-cadru 2005/667, reiese din preambulul acesteia că obiectivul pe care îl urmărește este atât ameliorarea siguranței maritime, cât și îmbunătățirea protecției mediului marin împotriva poluării cauzate de nave. Astfel cum rezultă din considerentele (2) și (3) ale acesteia, Decizia-cadru urmărește, într-adevăr, să realizeze apropierea legislațiilor statelor membre pentru a împiedica producerea unor prejudicii precum cele care au fost cauzate de naufragiul petrolierului *Prestige*.

63 Această decizie-cadru completează, astfel cum reiese din considerentul (4) al acesteia și din considerentul (6) al Directivei 2005/35, această din urmă directivă prin intermediul unor norme detaliate din domeniul penal. Astfel cum rezultă din considerentele (1) și (15), precum și din articolul 1 din directiva menționată, aceasta are de asemenea drept scop asigurarea unui nivel ridicat de siguranță și de protecție a mediului în transportul maritim. Astfel cum rezultă din considerentul (15) și din articolul 1 din directivă, aceasta are ca obiect introducerea în dreptul comunitar a standardelor internaționale referitoare la poluarea cauzată de nave și stabilirea unor sancțiuni, penale și administrative, în caz de încălcări ale acestor standarde, în scopul asigurării eficienței acestora.

64 În ceea ce privește conținutul Deciziei-cadru 2005/667, aceasta prevede, în temeiul articolelor 2, 3 și 5, obligația statelor membre de a institui sancțiuni penale aplicabile persoanelor fizice sau juridice care au săvârșit una dintre infracțiunile prevăzute la articolele 4 și 5 din Directiva 2005/35 sau au instigat la săvârșirea acesteia sau au acționat în calitate de complici.

65 Această decizie-cadru, potrivit căreia sancțiunile penale trebuie să fie eficiente, proporționate și cu efect de descurajare, stabilește, de altfel, la articolele 4 și 6, tipul și nivelul sancțiunilor aplicabile în funcție de prejudiciile pe care respectivele infracțiuni le-au cauzat calității apelor, speciilor de animale sau plante sau persoanelor.

66 Chiar dacă, în principiu, legislația penală, la fel ca și normele ce reglementează procedura penală, nu se încadrează în sfera competenței comunitare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 noiembrie 1981, Casati, 203/80, Rec., p. 2595, punctul 27, Hotărârea din 16 iunie 1998, Lemmens, C-226/97, Rec., p. I-3711, punctul 19, și Hotărârea din 13 septembrie 2005, Comisia/Consiliul, citată anterior, punctul 47), nu este mai puțin adevărat că, atunci când aplicarea unor sancțiuni penale eficiente, proporționate și cu efect de descurajare de către autoritățile naționale competente reprezintă o măsură indispensabilă pentru combaterea daunelor grave provocate mediului, legiuitorul comunitar poate impune statelor membre obligația de a institui

astfel de sancțiuni pentru a asigura deplina eficiență a normelor pe care le stabilește în acest domeniu (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 septembrie 2005, Comisia/Consiliul, citată anterior, punctul 48).

⁶⁷ În speță, trebuie să se constate, pe de o parte, că dispozițiile Deciziei-cadru 2005/667, precum acelea ale Deciziei-cadru 2003/80 care au făcut obiectul cauzei în care a fost pronunțată Hotărârea din 13 septembrie 2005, Comisia/Consiliul, citată anterior, au în vedere acțiuni de natură să provoace daune deosebit de grave mediului, ce rezultă, în cauză, din nerespectarea normelor comunitare în materie de siguranță maritimă.

⁶⁸ Pe de altă parte, astfel cum rezultă din interpretarea coroborată a considerentelor (3), (4), (5), (7) și (8) ale Directivei 2005/35, precum și din primele cinci considerente ale Deciziei-cadru 2005/667, Consiliul a considerat că erau necesare sancțiuni penale pentru a asigura respectarea normelor comunitare stabilite în materie de siguranță maritimă.

⁶⁹ Prin urmare, în măsura în care articolele 2, 3 și 5 din Decizia-cadru 2005/667 urmăresc asigurarea eficienței normelor adoptate în domeniul siguranței maritime, a căror nerespectare poate avea consecințe grave asupra mediului, prin obligarea statelor membre să sancționeze penal anumite comportamente, trebuie să se considere că aceste articole au drept scop, în esență, ameliorarea siguranței maritime, precum și protecția mediului și ar fi putut fi în mod valabil adoptate în temeiul articolului 80 alineatul (2) CE.

⁷⁰ În schimb, în ceea ce privește stabilirea tipului și a nivelului sancțiunilor penale ce trebuie aplicate, trebuie să se constate că, prin opoziție cu susținerile Comisiei, aceasta nu se încadrează în sfera competenței Comunității.

71 Rezultă că legiuitorul comunitar nu poate adopta dispoziții precum cele de la articolele 4 și 6 din Decizia-cadru 2005/667, în măsura în care aceste articole privesc tipul și nivelul sancțiunilor penale aplicabile. Prin urmare, aceste dispoziții nu au fost adoptate cu încălcarea articolului 47 UE.

72 În ceea ce privește aceste dispoziții, trebuie arătat de asemenea că împrejurarea că acestea fac trimitere la prevederile articolelor 2, 3 și 5 din decizia-cadru amintită scoate în evidență legăturile indisolubile care, în speță, există între aceste dispoziții și cele referitoare la infracțiunile la care se raportează acestea.

73 În ceea ce privește articolele 7-12 din Decizia-cadru 2005/667, care se referă, în mod corespunzător, la competența jurisdicțională, la notificarea informării între statele membre, la desemnarea punctelor de contact, la domeniul de aplicare teritorială a acestei decizii-cadru, la obligația punerii în aplicare care revine statelor membre, precum și la data intrării în vigoare a acestei decizii-cadru, este suficient să se constate că, în speță, și aceste articole sunt indisolubil legate de dispozițiile aceleiași decizii-cadru menționate la punctele 69 și 71 din prezenta hotărâre, astfel încât nu este necesară pronunțarea asupra chestiunii dacă acestea se pot încadra în sfera de competență a legiuitorului comunitar.

74 Având în vedere tot ceea ce precedă, se impune a se concluziona că, întrucât împiedică asupra competenței pe care articolul 80 alineatul (2) CE o conferă Comunității, Decizia-cadru 2005/667 nu respectă articolul 47 UE și trebuie, ca urmare a caracterului său indivizibil, să fie anulată în întregime.

Cu privire la cheltuielile de judecată

75 În temeiul articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a solicitat obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată, iar Consiliul a căzut în pretenții, se impune obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată. În conformitate cu alineatul (4) primul paragraf din același articol, intervenienții în prezentul litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară și hotărăște:

- 1) **Anulează Decizia-cadru 2005/667/JAI a Consiliului din 12 iulie 2005 de consolidare a cadrului penal pentru aplicarea legii împotriva poluării cauzate de nave.**
- 2) **Obligă Consiliul Uniunii Europene la plata cheltuielilor de judecată.**
- 3) **Regatul Belgiei, Republica Cehă, Regatul Danemarcei, Republica Estonia, Republica Elenă, Republica Franceză, Irlanda, Republica Letonia, Republica Lituania, Republica Ungară, Republica Malta, Regatul Țărilor de Jos, Republica Austria, Republica Polonă, Republica Portugheză, Republica Slovacă, Republica Finlanda, Regatul Suediei și Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, precum și Parlamentul European suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Semnături